

I Săut
Vilidžo
VIENIŠĒS

JILL SHALVIS
VARGAS DĒL
Rajano

Svajon
ROMANAI

knjgufe.it

Jill Shalvis

VARGAS DĒL RAJANO

Triju knygu serija
"*Saut Vilidžo vienišēs*"
Pirma knyga

Versta iš Jill Shalvis, *Roughing It with Ryan*, 2003
© Jill Shalvis, 2003

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Ramunė Puzaraitė, vertimas iš anglų kalbos,
2016

© Ana Gorbatova, dizainas, 2017

© Shutterstock.com, viršelio nuotraukos

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0191-3

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

PIRMAS SKYRIUS

Suzana Karter žvilgčiojo čia į butų nuomos skelbimus, čia į savo sąskaitos balansą, užrašytą knygelėje. Kad ir kaip įdėmiai žiūrėjo, kad ir kiek kartų sudėjo ir atėmė, buvo aišku – visiškas šlamštas. Labai pasiseks, jei už turimą sumelę išsinuomos kokią skylę su sienomis ir stogu. Pamiršk tokią prabangą kaip karštas vanduo ir vonia.

Vis dėlto bet kas bus geriau už tai, kur gyvena dabar, – ogi niekur. Nes šį rytą sužadėtinis – *buvęs*, priminė sau mergina, – mandagiai iškraustė jos daiktelius už buto, kuriame jiedu gyveno, durų. Garbės žodis, Suzana pamanė, kad jis juokauja.

Bet raktas neberakino. Atrodė, kad iš jos šaipomasi. Po galais, visada tyčiojamas tik iš jos. Galų gale Suzana suvokė tiesą. Tai ji bjauri. Jei būtų kitaip, dėl nepavykusių santykių galėtų kaltinti bet kurį iš ankstesniųjų sužadėtinių, – iš viso jų buvo trys, nors ji neskaičiuoja, – bet kalta tik ji pati. Atrodo, ji geba sugadinti gerą vyruką. Ji tiek priveikė Timą, kad šis kasnakt verkdamo, trokšdamo pasikalbėti apie jausmus, *maldavo* ją atsiverti. Suzana jautėsi baisiai,

bet širdies gilumoje žinojo nenorinti vyro, kuris verkia dėl reklamų ir telefonu kalbasi su motina. Kasdien.

Prie ilgalaikių santykių sutvirtinimo neprisiėjo ir Timas – Suzana užtiko jį su namų tvarkytoja užsiiminėjančius sekso gimnastika prie laukųjų durų. Bet ir šitai jis suvertė ant Suzanos: jo širdis buvusi tokia sudaužyta dėl jos šaltumo ir nenoro įsipareigoti, kad jam būtinai reikėję atsipalaiduoti.

Aha...

Paskutiniai katastrofa pasibaigę santykiai tik patvirtino, kad Suzana prakeikta. Taigi nuo tos akimirkos ji prisiekė atsisakyti vyrų ir saugotis jų. Tik blogai, kad niekas negalėjo apsaugoti nuo tų neįperkamos nuomos skelbimų. Gal su Timu ji ir galėjo pasipešti dėl to buto, bet jo jau nebenorėjo. Atsidususi Suzana paėmė raudoną rašiklį ir apibraukė pačius pigiausias pasiūlymus, kokius tik rado laikraštyje.

Taigi, būk taupi, – tarsi girdėjo pritariantį mamos balsą. – *Ir atsakinga.*

Visi sakytų, kad Suzanai šiek tiek trūksta atsakomybės. Na, visi, išskyrus tėvą, iš kurio tą trūkumą ji ir paveldėjo. Paklauskite motinos.

Jos apibrauktas skelbimas siūlė *pigų, pigų,*

pigų butuką daugiaaukštyje su vienu miegamuoju ir vonia. Pigus, pigus, pigus Suzanai buvo kaip tik, nes ji, pirma, šiuo metu buvo benamė be jokių santaupų, antra, priešingai vyraujančiai nuomonei, virtuvės šefai beveik nieko neuždirba.

Namai namučiai, – svajojo ji viltingai ir įlipo į automobilį.

Pirmadienio rytą Saut Vilidžas buvo neįprastai judrus. Kai Suzana buvo jauna, ši teritorija visai šalia Los Andželo tebuvo senamadiškas, netvarkingas pramoninis rajonas su griūvančiais pastatais ir pakampėmis įsitaisiusiais benamiais. Bet tada juo susidomėjo kažkoks istorinis komitetas. Suzana žinojo tik tiek, kad teritorija gavo miesto statusą ir atsikūrė, iškilo toks žavus kosmopolitiškas miestukas, kad žmonės iš toli atvažiuodavo jo pasižiūrėti.

Jis buvo laikomas geidžiama vieta, pilna madingų kavinių bei restoranų, meno galerijų ir nepakartojamų parduotuvių – viskas sukurta taip, kad į miestą pritrauktų vienišus BMW vairuotojus.

Suzana sugebėjo reikiamoje vietoje pasistatyti savo nė iš tolo BMW neprimenantį automobilį, ant nosies nuleido akinius nuo saulės ir atidžiau įsižiūrėjo į pastatą. Nepadėjo. Kad ir

kiek žiūrėjo, vaizdas buvo tas pats.

Blogas. Bokšteliai, juokingi balkonai, daugybė langų. Nors namas gana žavus, fakto, kad jam reikia kapitalinio remonto, – o gal geriau nugriauti? – nepaslėpsi.

Vis dėlto tai Saut Vilidžas, o tai reiškia, kad iš abiejų šio nuo pamatų slystančio sąvartyno pusių stovėjo tikras suasmenintas grožis. Į abi puses driekėsi blokai pastatų, kurie kažkada buvo seni ir sukriošę, bet dabar restauruoti ir atgavę ankstesnę šlovę.

Deja, nė vieno iš tų būstų ji negalėjo sau leisti. Tačiau Suzana dabar galvojo ne apie tai – šiandien nauja diena ir nauja galimybė įrodyti pasauliui, kad ji gali išgyventi nesuklydusi ir nesugadinusi dar vieno vaikino. Tai Suzanos proga išmokti atsakomybės ir subręsti. Tapti atsakinga.

O to, sulaukusi dvidešimt septynerių, ji jau turėjo būti išmokusi.

– Taigi. Štai iki ko nusiritau, – tarė ji pastatui ir išlipo iš automobilio.

Paaikėjo, kad pirmas aukštas buvo skirtas prekybai, bet ir jo gražiausios dienos seniai praėjo.

Tebuvo du parduotuvių fasadai – nuosta-

biai geri: su erdviomis vitrinomis ir plytų siena, bet tušti ir tamsūs, apaugę piktžolėmis.

Kadangi skelbime buvo paminėtas *daugiabutis*, Suzana nusprendė, kad jai reikia buto ant rame arba trečiame aukšte, ir vis dar tikėjosi supainiojusi adresus. Staiga ėmė drebėti visai šalia augantis medis – tai buvo ąžuolas, kuplus ir didingas. Tokių aplink pastatą augo daug.

Tačiau šis virpėjo ir judėjo tarsi išprotėjęs.

Kitą akimirką iš jo iššoko vyras. Ir ne šiaip koks eilinis vyrukas, o aukštas tamsiaplaukis, lieknas ir raumeningas. Sprendžiant iš suraukto veido, prie ypatybių sąrašo galima pridėti dar ir *prastos nuotaikos*.

Suzanos žvilgsnis užkliuvo už garbanotų sabalo juodumo plaukų ir įdegusio veido. Vyras ištiesė plačius pečius ir įdėmiai žiūrėjo į medį. Vis dar jos nepastebėdamas, vyras pakėlė ant viršugalvio akinius nuo saulės, įsirėmė rankomis į stambų kamieną ir... pastūmė?

Suzanos akys smalsiai nuslydo nuo vyro pakaušio prie įsitempusio kūno. Nebūtų atplėšusi akių, net jei nuo to priklausytų jos gyvybė.

Jis buvo *gražus*.

Gal gražus ir nelabai tikslus žodis, nes jis labiau tinka moteriškiems bruožams apibūdinti,

o šis vyras neturėjo nieko moteriško, buvo puikios formos. Gerasis Dieve, vien į jį pažiūrėjus perdžiūvusi Suzanos gerklė pareikalavo ledų. Jis vilkėjo pablukusius, iš mados neišeinančius *Levis* džinsus ir baltus marškinėlius, kurie judant raumenims tratėjo per siūles. O raumenų jis turėjo pakankamai. Nebuvo išsipūtęs, tikrai ne, nepriminė kultūristo, kurie, jos nuomone, persistengdavo augindami raumenis. Šis vyras labiau panėšėjo į aukštą liesą boksininką. Bet koks skirtumas! Juk Suzana *visiškai* atsisakė vyrų. Negi pamiršo, kad gadi-na juos vieną po kito? Nereikia, kad sąžinę prislėgtų dar vienas, – dėkui, ne. Bet vis tiek žiūrėjo net prasižiojusi į tvirtą, raumeningą nugarą ir galingus pečius, o vyras vis kovojo su ažuolu. Buvo labai ryžtingai nusiteikęs.

Bet tada pastebėjo spoksančią Suzaną. Jo veidu nubėgo šypsena, ir jis iš verto pažiūrėti įdėmiau virto tiesiog... *ak*.

- Atleisk, jei išgąsdinau, – tarė jis ir pakėlė numestą segtuvą.

Suzana buvo silpna, o vyras toks gardutis... Ji vyrukui pasilenkus įsispoksojo jam į užpakalį, o atsitiesus staiga pakėlė akis.

Bloga mergaitė.

Jo veidas buvo atšiaurus, įdeges – požymis, kad mėgsta būti lauke, akys tamsios, su juoko raukšlėmis aplinkui, kurios baisiai gąsdina moteris, bet gundomai atrodo aplink vyrų akis.

Vyras kažką pasižymėjo segtuve, švilpaudamas apsisuko ir įėjo į pastatą.

Ką jis sakė? *Atleisk, jei išgąsdinau?*

Turbūt dėl to, kad iškrito iš medžio kaip Tarzanas.

Jei tik jis žinotų, kad Suzaną išgąsdino įsiplieskęs jos moteriškumas, nors vyrais ji jau nebesidomi.

Visiškai. Nė truputėlio. Jai reikia susitvarkyti gyvenimą, įgyti daugiau atsakomybės. Pakėlusi galvą Suzana išmetė Nuostabų Keistuolį Vaikiną Iš Medžio iš galvos ir įėjo į pastatą.

– Aū? – šūktelėjo ji, atsiliepė tik aidas. Suzana buvo viena.

Ir gražuolio iš medžio nė ženkle.

Laiptais palipusi į antrą aukštą, ji pamatė dvejas duris. Abejos užrakintos. Ko gero, jos veda į butus.

Kažkur buvo girdėti balsai, todėl ji palypėjo į trečią – viršutinį – aukštą, kuriame atsivėrė mansarda.

Suzana įėjo į patalpą, kuri turėjo būti lyg ir

svetainė, tačiau kambarys buvo tuščias, pilnas dulkių kaip ir laiptinė. Kambariukas mažas, bet didžiulis į gatvę atsiveriantis langas kažkaip jį pagyvino. Saulė plieskė į medines grindis, ore šoko dulkių triušiuikai, bet Suzana pastebėjo, kad butas turi potencialo.

Virtuvė nuo kambario buvo atskirta tik mini baro, ir Suzana ankštoje erdvėje pamatė du žmones, palinkusius virš brėžinių, patiestų ant bufeto. Moteris buvo ranka prisidengus burną, labai susikaupusi. Suzanos basutės subildėjo į grindis, moteris pakėlė galvą. Pasirodė, kad ji maždaug Suzanos amžiaus, bet panašumas tuo ir baigėsi. Suzanos plaukai priminė mažosios našlaitės Anės kaltūną, o ta moteris turėjo nuostabius plaukus: šviesius, sušukuotus ant pakaušio į glotnų elegantišką mazgą – tokio Suzana niekuomet nesugebėtų susisukti neišsilaužusi abiejų rankų. Ir moters makiažas, ir derantys drabužiai buvo tobuli. Ankštoje virtuvėlėje apsupta dulkių ji atrodė visai ne vietoje – tarsi princesė varlės vietoje ant lelijos lapo.

Gal Suzana dar būtų pagalvojusi, kad ji visuomet atrodo nepakankamai tvarkinga, kad ir ką veiktų, bet vyras taip pat pakėlė akis.

Tai buvo jis. Nuostabus Gražuolis Vaikinas Iš

Medžio. Jis pažvelgė tiesiai į ją ir didžiuliu kūnu užgriozdino visą erdvę. Jo akys buvo tobulos mokos su dviguba porcija šokolado spalvos – jos mėgstamiausios – ir tokios ryškios, kad aiškiai rodė aistrą. Suzana galėtų jose pasikęsti.

Jei tik nebūtų atsisakiusi vyrų. O ji atsisakė. Ką gi, gaila, nes jo veidas iš tiesų buvo sukurtas moterims vilioti – šventasis ir nusidėjėlis viename darniame junginyje.

– Labas, – kiek sutrikusi pasisveikino Suzana. – Ar čia tas butas, apie kurį laikraštyje rašo... – Ji išvyniojo laikraštį ir perskaitė skelbimą: – *Pigus, pigus, pigus?*

Moteris nusijuokė ir visai ne išpuikusiai, ko galima buvo tikėtis, ir ilgu pirštu su puikiu manikiūru už ausies nubraukė nesamą plaukų sruogą.

– Tikiuosi, neišsigandote?

– Gal juokaujate? – Suzana prisiminė savo aiškiai liūdną sąskaitą banke. – Priviliojo kaip plaštakę liepsna. Kiek tiksliai tas *pigus*?

– Tai aptarsime. Bet pirmiausia... – ji pasisuko į vaikiną. – Ar galime užbaigti vėliau?

– Vėliau gali būti per vėlu, Teilore.

Suzana įtarė, kad vaikino balsas toks pat

nuostabus *kaip* veidas, – žemas, kimus ir gundantis. Jo veidas jausmų neslėpė, ir tą akimirką vyrukas atrodė labai supykęs, bet susivyniojo planus.

Gal ir moteris įsižeidė, bet buvo per gerai išauklėta, kad tai parodytų.

– Man reikia nuomininko.

– Tau reikia sutvarkyti tuos medžius. Bet kuris iš tų augančių rytų pusėje gali išvirsti jau per kitą smarkesnę audrą, o tokia gali būti ir šiandakt.

– Rajanai, – ji palietė vaikiną ranką, ir Suzana pamatė, kaip šis atsidusęs pasiduoda.

Suzanai per visą gyvenimą nebuvo pasisekę prisijaukinti vaikiną vienu prisilietimu, tuo labiau šitokio gremėzdo, kokio lengvai neprijaukinsi.

Suzana susimąstė, ar šiuo atveju padėjo prabangūs drabužiai, o gal tai, kaip ta moteris juos vilki.

Susidrovėjusi ji perbraukė ranka vasarinę suknelę, kuri buvo ne tik seniai išėjusi iš mados, su plačiu gėlėtu sijonu, bet ir susiglamžiusi. Vilkėjo ją dėl to, kad suknelė slėpė randus, kurių didžiausią įsitaisė dėl pomėgio gaminti maistą. *Didžiulio* pomėgio.

- Nusiramink, orų kanalas *niekada* nepasako teisybės, - Teilorė patapšnojo vaikinui per ranką. - Rytoj nebus per vėlu nuspręsti dėl medžių.

Jis papurtė galvą, nepasitenkinimą rodė įsi-tempęs didelis kūnas, karščiu degančios prikaustančios akys.

Suzana užsimiršusi, lyg pakerėta žiūrėjo į jį. Jos gyvenimo vyrai - šiuo metu jos gyvenime yra tik tėtis - niekuomet nerodė tikrųjų jausmų. Karterių namuose stipresni jausmai sukeldavo linksmybes, bet kokia nelaimė - juoką. *Laisvi ir nevaržomi* - toks Karterių šeimos šūkis. Jos vaikinai sekė tokiu pat pavyzdžiu, slėpė jausmus už kaukių, net ir Timas tomis didelėmis ašarotomis akimis dangstė apgavystes ir klastas.

Iki pat šios akimirkos ji negalėjo įsivaizduoti, kad vyrai iš viso gali būti kitokie. Nuostabusis Vaikinas Iš Medžio - Rajanas - prasispraudė pro ją ir linktelėjo galva. Jų pečiai susilietė, vaikiną atsiprašydamas šyptelėjo.

Gėda prisipažinti, bet jos pulsas sutriko, ji atkruginusi galvą pažvelgė į Rajaną....